

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 37.

Femte Session.

37te Møde.

Mandagen den 12te December.

(Forts.)

Lennich (fortsat): Jeg burde maaſtee ſtandſe her ved hvad jeg vilde udtale, fordi jeg ikke kan vide, hvorvidt Grændſen kan gaae i den Hjælp, ſom Staten vil yde; men jeg vil dog fremsætte det ſom min ufravigelige Mening, at Henſigten med det forelagte Lovudkaſt er, at komme Trangen til Hjælp. Jeg ſkulde alſaa mene, at denne Hjælp maatte komme Enhver tilgode, ſom tjener Staten, eller ſom har Staten til Forſorger, og at alſaa heller ikke Penſioniften maa udelukkes fra denne Hjælp, fordi han ikke længere yder Staten nogen Tjenefte, da han jo dog har ydet denne Tjenefte, og Marſagen til dens Dphør enten ligger i Alder og Skrøbelighed eller ogſaa i Grunde, ſom ligge ganſke udenfor ham ſelv. Jeg har vel hørt bebude, at der her vil fremkomme et Vædringsforſlag, ſom vil foreſlaae en ſaadan Hjælp, hvortil jeg af mit inderſte Hjerte vil ſlutte mig; men dog maa jeg hoveſagelig lægge Magt paa den beklagelige Stiilling, hvori flere Penſioniffter i Særdeleſhed af Armeens Underclaffer og af Soldbetjentene ſtaaer, ſom i Almindelighed kun have 80 til 100 Rbd., ja, hvad de Afgaaede fra Armeens Underclaffer angaaer, ofte endogſaa kun 30 til 40 Rbd. i Penſion. Her ſee vi alſaa, ſkulde man mene, ikke blot Trangen, men ogſaa Sulden at ligge for Døren, og jeg haaber derfor, at, naar det bebudede Vædringsforſlag kommer frem, der da vil blive taget Henſyn dertil, og at Hjælpen vil komme til at ſtaaer i nogenlunde Forhold til den ſtore Nød, hvori den nævnte Claſſe ſtaaer. Dog, alt dette kan naturligtviis ikke bedømmes af mig, men maa

i Særdeleſhed henviſes til den ærede Finantsminister, ſom maa kunne beſtemme, om der er Mulighed for at komme ogſaa denne Claſſe af fordums Embedsmænd, Penſionifterne og de paa Bartpenge Staaende, til Hjælp.

Blume. Jeg ſkal blot tillade mig at ſlutte mig til de to ſidſte ærede Talere og yttre det Duſte, at Grændſen for den Gage, ſom maatte kunne give Udkomſt til Hjælp, maatte blive noget udvidet, ſaaledes idetmindſte, at de Embedsmænd, der have indtil 1000 Rbd., maatte komme forholdsmeſſig i Betragtning til nogen Hjælp paa Grund af de Omſtændigheder, ſom iſærdeleſhed maae være trykkende for dem, og jeg ſlutter mig navnlig til den ærede Taler, ſom førſt fremsatte diſſe Bemærkninger, baade i Henſeende til Sagen ſelv og til den Motivering, hvormed han fremsatte ſin Anſkuelse, hvilken jeg fandt i Gæt og Alt tilfredsſtillende; thi, om det end i Enkelthederne indeholdt Noget, der kunde fraviges, kan det jo blive nærmere Genſtand for Overveieſe, enten til at fremsætte Vædringsforſlag eller i et Udvalg. Det vil jo forøvrigt beroe meget paa, hvorledes den ærede Finantsminister vil udtale ſig angaaende Muligheden af, at Saa-dant kan lade ſig gjøre. Men jeg har dernæſt tænkt mig, at der kunde maaſtee blive Midler til at udvide Hjælpen noget for dem, der ere Familieforſorgere, derved, at de Embedsmænd, ſom ikke ere gifte, aldeles blive udelukkede fra et ſaadant Gagetillæg. Det forekommer mig nemlig, at, ihvorvel en Sum af 30—40 Rbd. kan være af ikke ſaa ringe Betydning for dem, der have 3—400 Rbd. eller derover i Gage, ſaa vil der dog ikke nær i ſamme Forhold kunne være Tale om Trang eller Nød for de Embedsmænd, der ikke have nogen Familie at forſorge, ſom for dem, der